

считалъ положението си за съвсемъ несигурно и затова заедно съ братъ си Вълко и съ майка си Милица, като монахиня — Евгения, влѣзълъ въ споразумение съ Атонския манастиръ Русиконъ да приематъ въ него и да скриятъ богатствата му, та на всѣки случай да бжде осигуренъ, ако бжде принуденъ да бѣга отъ страната си<sup>18</sup>. Сжщо тъй и *Вълко Бранковичъ*, прищински владѣтель, макаръ и да намѣрилъ следъ битката прибѣжище въ Дубровникъ, билъ принуденъ да плаща данъкъ<sup>19</sup>. Сръбскиятъ народъ счита неговата измѣна като причина за нещастieto на Косово поле. Трудно е да се опредѣли исторически, дали това наистина е тъй. Кралъ Твърдко умрѣлъ въ 1391 г. и, както и Душанъ, не оставилъ равенъ на себе си приемникъ.

Баязидъ I наченалъ своето управление съ едно кърваво злодеяние: на Косово поле още преди сражението той далъ заповѣдъ да удушатъ брата му Якубъ, когато той още нищо не знаелъ за бащината си смъртъ. Съ това въ османската династия било въведено въ практика законното братоубийство като главна опора на престолонаследieto. Баязидъ скоро почналъ да се отклонява отъ простия животъ на прадѣдитъ си и се отдалъ на сладострастни пороци. Варварскиятъ владѣтель принуждавалъ младитѣ и цвѣтущи момчета и красиви момичета, отвлѣчени отъ гърци, славяни, ромъни, албанци, сакси и франки, да пѣятъ предъ него пѣсни на родния си езикъ въ двореца му въ Бруса и безпжтствувалъ съ тѣхъ до безумие. Неочакваното военно щастие и пребогатата плячка скоро развалили нравствения характеръ на турцитѣ-победители<sup>20</sup>.

Баязидъ станалъ сега главниятъ посрѣдникъ между славянскитѣ, гръцкитѣ и франкскитѣ владѣтели на изтокъ; даже кралъ Владиславъ неаполитански търселъ възможностъ да се сдружи съ него. Следъ нѣколко години турската държава се прострѣла до Карпатитѣ и до Сава. Въ 1390 г. единъ отрядъ войска преминалъ даже въ сръбската дунавска областъ и въ северинския банатъ, гдето билъ отблъснатъ отъ бана Николай Перений<sup>21</sup>. Въ 1391 г. Мирчо, който въ споразумение съ мохамеданскитѣ малоазиятски владѣтели нападналъ турцитѣ, билъ победенъ и поставенъ въ сжщото положение къмъ Портата, въ каквото билъ и Стефанъ Лазаревичъ<sup>22</sup>. Въ 1392 г. станала първата война съ маджаритѣ. Султанътъ заелъ съ войскитѣ си крепостъта Голубацъ на Дунава, но билъ принуденъ да отстъпи и маджаритѣ го преследвали до ждрелскитѣ тѣснини. Въ сжщото време турски отряди нападали и Босна.

Следъ това нанесенъ билъ главния ударъ и върху България. Причината сж били може би нѣкакви тайни преговори на Шишмана съ Маджарско<sup>23</sup>. Злото, нанесено отъ визинтийската лъже-цивилизация, отъ егоизма на бояритѣ и отъ религиознитѣ смутове, не могло да бжде вече поправено съ себеотрицанието и съ героизма на нѣколко само лица. Имало още доста много войски и укрепени мѣста. Още се държали по-голѣмитѣ градове като Търново, Никополъ, Свищовъ и др. Въ Добруджа господарувалъ приемникътъ на Иванко, (умрѣлъ следъ кжсо управление) — влашкиятъ князь Мирчо, който завладѣлъ тогава и Дръстъръ<sup>24</sup>. Още въ 1390 г., когато сключилъ съюзъ съ Владиславъ II полски противъ кралъ Сигизмундъ, той се подписвалъ „*terrarum Dobrodicii despotus et Tristri dominus*“. А въ грамотата, дадена на Стругалския манастиръ въ 1399 г. въ „Гюрговѣ градъ“, той самъ нарича себе си воевода Угровлашки, господаръ на областъта отъ татъкъ планинитѣ (Фогарашъ и Омлашъ) и на двата брѣга на цѣлата дунавска земя до великото море и „владѣлецъ“ на града Дръстъръ. Сжщата титла се повтаря и въ 1406 г.<sup>25</sup>